

souzení věci měl býti trest vyměřen dle základní sazby odstavce 1., stanovené pro případy, kde není ani zvláštních okolností přitěžujících, označených v odstavci 2., ani zvláštních okolností polehčujících, které uvádí odstavec 3. I když nelze souhlasiti s vývody zmateční stížnosti, že dle mírnější sazby odstavce 3. § 1 lze trestati pouze padělatele, nikoliv rozšiřovatele padělaných peněz, jako jest v daném případě obžalovaný, poněvadž by bylo nedůsledno trestati tohoto příspěji než onoho, a také ne s dalším míněním stížnosti, že dlužno obžalovanému přičísti i dovoz oněch neokolkovaných bankovek, k nimž neměl padělaných kolků, poněvadž není nijak zjištěno, že by byl býval s to, by je opatřil falšovanými kolkami, a pouhý dovoz neokolkovaných bankovek není trestný, dlužno pokládati stížnost za odůvodněnou, pokud vytýká, že trest měl býti správně vyměřen dle sazby odstavce 1. § 1 cit. zák.

Čís. 169.

Předražování. Okolnost, že pachatel část zboží koupeného v pokoutním obchodě spotřeboval pro sebe, jest pro posouzení jeho jednání jako řetězového obchodu nerozhodna.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr II 13/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním jednání zmateční stížnosti státního zastupitelství v Olomouci do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Olomouci ze dne 22. října 1919, pokud jím byl obžalovaný Josef P. dle § 259, č. 3 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin dle § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., zrušil v odpor vzatý rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl a to z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost bere v odpor naříkaný rozsudek, pokud jím byl obžalovaný Josef P. zproštěn obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. důvodem zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. První soud zjistil, že obžalovaný koupil od neznámého železničního zřízence a neznámého pána v nádražní restauraci v Olomouci větší množství kuřiva ($\frac{3}{4}$ kg tabáku cigaretového, krabici sportek, více krabic plněných cigaret, 20—30 krátkých), že část z toho prodal za ceny patrně přemrštěné a část spotřeboval sám — a odsoudil sice obžalovaného pro přestupek předražování dle § 20, č. 1 cís. nař. a přestupek § 477 tr. z., zprostil ho však z obžaloby pro přečin řetězového obchodu s odůvodněním, že se na činnost obžalovaného nehodí definice řetězového obchodu prof. Dra Julia Hirsche v Berlíně, poněvadž prý obžalovaný svou činností nezdržel přechod tabáku do konsumu, nýbrž naopak převedl jej do spotřeby tím, že koupil kuřivo pro sebe, a jen část prodal příležitostně a z ochoty svým známým, pak, že celé množství, o které se jedná, je nepatrné a že následkem toho zde chybí zákonná známka skutkové podstaty řetězového obchodu. První

soud jest na omylu. Okolnost, že obžalovaný část kuřiva koupeného v pokoutním obchodě spotřeboval pro sebe, jest pro posouzení jeho jednání jako řetězového obchodu zcela nerozhodna. Rozhodno jest, že aspoň část chtěl dále prodati a také skutečně prodal a to, jak je v rozsudku zjištěno, se značným ziskem (u krátkých o 10 hal., u sportek 5·5 hal. při kuse). Kdyby byl obžalovaný neměl v úmyslu prodati aspoň z části tabák a doutníky, získané v řetězovém obchodě od neznámých osob, a zdražiti tak zboží a neodůvodněný zisk překupnický, byl by zajisté jako silný kuřák spotřeboval všecko kuřivo pro sebe. Že by byl prodal doutníky a tabák jen příležitostně, a z ochoty, vyvrací okolnost, že prodával s velkým ziskem za ceny patrně přemrštěné. Množství, jímž nedovoleně obchodoval, není nepatrné a byla by ostatně tato okolnost lhostejna, poněvadž zákon v tom směru nerozeznává. Poněvadž je tedy zjištěno, že obžalovaný prodal tabák a doutníky, které se normálním chodem dostávali do konsumu z tabákové režie pouze prostřednictvím oprávněných prodávačů (trafikantů) s vyloučením veškerých zprostředkovatelů a překupníků, vsunul se jako neoprávněný a zbytečný překupník mezi vyrobitele, po případě oprávněného prodávače a spotřebitele v úmyslu ziskném, využívaje tak nouze o kuřivo vyvolané mimořádnými poměry poválečnými. Svou činností nejen že zdržel přechod předmětu potřeby do konsumu — pokud kuřivo dále prodával, nýbrž také jej zdražil o neodůvodněný značný zisk překupnický. Jsou zde tedy veškeré známky skutkové podstaty přečinu řetězového obchodu. Poněvadž pak první soud vycházejí z nesprávného právního názoru, vyloučil známku objektivní skutkové podstaty (zdržení oběhu) a nezabýval se více stránkou subjektivní, bylo nutno k odůvodnění stížnosti zrušiti naříkaný rozsudek v části zmateční stížnosti dotčeně a uznati právem, jak shora uvedeno.

Čís. 170.

Podmínky zločinné kvalifikace dle § 176 II. a) tr. z. nejsou splněny, byl-li pachatel dříve potrestán pro přestupek nedospělých dle § 269 a) tr. z., třebaš čin ten obsahem svým byl krádeží.

(Rozh. ze dne 29. března 1920, Kr I 560/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 22. srpna 1919, pokud jím byl obžalovaný Josef H., obuvnický učen v Opočně, uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 176 II. a) tr. z., a uznal obžalovaného vinným zločinem krádeže pouze dle § 171, 173 tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství běře v odpor výrok o vině obžalovaného z důvodu § 281 č. 10 tr. ř., a to právem, poněvadž, jak správně praví, přestupek nedospělých ve smyslu §§ 269 lit. a) (§ 237) z. tr.